

Catalunya estrena Llei i Reglament de centres de culte

Dv, 13/08/2010 per Enric Capó i Puig

[Amb accent](#)

Crec que les lleis específiques per al col·lectiu religiós no son, a llarg termini, positives. Les lleis haurien de ser les mateixes per a tots els ciutadans d'un país, sense distinció entre creients o no creients. La llibertat religiosa ha de ser sempre llibertat de consciència. Si l'Estat vol afavorir activitats reconegudes com d'interès públic i les vol subvencionar, aquestes subvencions han de estar a l'abast de totes les institucions. Mai no s'hauria de donar un tractament especial a les religions. Si es tracta d'activitats benèfiques, totes les institucions s'haurien de regir per la Llei de Fundacions que no ha de tenir cap mena de connotacions religioses. Si es tracta d'institucions pedagògiques, les mateixes normes han de regir les religioses i les laiques. Només d'aquesta forma podrem aconseguir una societat equilibrada en la que la laïcitat arribi a ser una realitat positiva acceptada per tothom.

Sempre que es facin distincions entre religions majoritàries i minoritàries, com es fa en la nostre Constitució, o entre el món religiós i el món profà, estem en el camí perillós de la discriminació que fatalment condueix a enfrontaments que poden arribar a ser greus. Estic convençut que les diverses formes religioses en el nostre país son en general positives, sempre que no vagin barrejades d'opcions polítiques antidemocràtiques. No dubto que l'Església Catòlica està fent una important labor positiva a la nostra societat, com també ho estan fent les esglésies protestants, però la pau social i d'igualtat de drets entre els ciutadans ens porta a la conclusió que la religió ha de quedar sempre en el terreny privat. Les aportacions religioses al bé comú s'han de derivar de la força de les idees i dels fets.

Dic tot això per tal de fonamentar la meva oposició a aquesta Llei de la Generalitat de Catalunya sobre centres de culte, sense deixar de reconèixer que, en la situació present, hi ha problemes que enfronta la Llei que són de molt difícil solució, especialment pel que fa a la instal·lació de mesquites a l'hora d'ubicar-les en una població determinada. La intenció de la Llei és correcta, però és molt dubtós que vagi en la direcció adequada. Torna a la vella idea de la discriminació positiva. Si es tracta simplement d'assegurar la llibertat religiosa enfront de posicions antidemocràtiques d'Ajuntaments o d'organitzacions de veïns, potser que sigui una actitud necessària conjectural, però que en cap cas ha de tenir caràcter permanent.

Que els Ajuntaments proveeixin sòl gratuït a les confessions religioses per a la instal·lació dels seus centres de culte -cosa que alguns ajuntaments ja han fet- ens sembla una equivocació important que introdueix greus riscos en la pacífica convivència entre les religions i entre aquestes i el món secular. El finançament religiós ha de quedar totalment al marge de les preocupacions de l'Estat, per qual cosa s'hauria d'acabar amb el finançament de l'Església Catòlica per mitjà de la Declaració de la Renda i amb les subvencions a altres confessions mitjançant la fundació Pluralisme i Convivència, per molt que en aquest cas s'afirmi que només es subvencionen activitats i projectes que no tenen res a veure amb el manteniment del culte. Si això és així, hi hauria d'haver lleis generals obertes a tota la ciutadania.

En aquest mateix sentit hem de valorar les normes de seguretat i higiene que estableix la Llei. Haurien de ser les mateixes que s'apliquen a altres locals de concurrència pública, però amb l'excepció dels centres de culte ja establerts des de fa anys pels quals s'hauria tenir una consideració més àmplia que la que estableix el Reglament. No es pot oblidar el fet que la majoria d'ells es van establir en els temps nefastos de la intolerància en els que hi havia tota mena d'impediments per a obrir un lloc de culte. Molts van ser adaptacions d'edificis ja existents i es van fer d'amagat de les autoritats. El centre de culte al que jo assisteixo es va inaugurar l'any 1953 i els responsables no van tenir altra opció que demanar permís per reformar una fàbrica de maletes que ja existia.

Sembla que la Llei que ens ocupa és pionera en aquest terreny, no només a l'Estat espanyol, sinó també en el món. Es molt d'agrair la seva intencionalitat, però ens cal avançar vers una laïcitat cada vegada més estricta en la que la igualtat de drets entre els ciutadans i les seves institucions sigui més real. Tots, creients i no creients, hem d'arribar al convenciment que és del tot necessari acabar amb els privilegis religiosos i que ens cal establir una societat laica en la que tots els ciutadans tinguin els mateixos drets i privilegis. En això consisteix el bé comú al que tots hi hem d'aspirar.